

zomerdagen het drogen bij 40° à 50° C. te veel tijd vordert, om een begin van rotting te voorkomen.

En wat de dosis betreft, daarvan ben ik in den geest van den Schrijver teruggekomen, zoodat ik thans bij zeer jonge kinderen met 0.10 gram daags begin. Wel geloof ik met hem, dat er zeer groote individueele verschillen zijn, maar in enkele gevallen van lupus heb ik ook tot groote doses mijn toevlucht moeten nemen, om tot een resultaat te geraken, zonder acht te slaan op de daaruit ontstane malaise, vermoeidheid, hoofdpijn en meerdere dergelijke onaangename bijwerkingen.

Dat de allereerste proeven met de bereiding van het extract ten aanzien van de sterkte niet geheel bevredigend waren, vond zijn oorzaak in de te langdurige verhitting tot droog worden in de vacuum-pan, waardoor de te hooge temperatuur aan de binnenzijde nadeelig op de eiwitverbinding inwerkte, gelijk ik de eer had reeds in een vergadering van het Genootschap van Natuur- en Heelkunde te Amsterdam in het afgelopen jaar mede te deelen.

Overigens blijkt uit bovenvermelde gevallen genoeg van de werkzaamheid van het extract, en is er geen enkele reden om aan te nemen, dat, terwijl het werkzame agens in water blijkt oplosbaar te zijn, er weder een andere in denzelfden zin werkende stof in de klier aanwezig zou zijn, die bij de behandeling met water zou achterblijven.

Tiel, 21 Januari 1895.

Geachte Redacteur!

De in het vorig nummer van dit *Tijdschrift* door Dr. ROBERTSON (blz. 117) beschreven „bedrieglijke urine” is niet zoo bedrieglijk als ze schijnt. Het is toch bekend genoeg, dat mucine alleen in zout-arme oplossingen door azijnzuur wordt neergeslagen. In een onlangs door mij gepubliceerde mededeeling „over de beteekenis der verdunning voor het onderzoek van urine „op eiwit, suiker en galkleurstoffen” heb ik uitvoerig op de moeilijkheden gewezen, die het onderzoek der urine op eiwit en suiker oplevert, wanneer dit vocht niet *behoorlijk* verdund is. Aan dezen laatsten eisch is door Dr. ROBERTSON niet voldaan.

De urine van 1.0355 specifiek gewicht werd slechts met de dubbele hoeveelheid water verdund voor de HELLER-HAMMERSTEN'sche proef, en in het geheel niet verdund voor het verrichten der kookproef.

Gaarne geef ik den Schrijver in overweging om, indien hem wederom dergelijke urines tot onderzoek worden aangeboden, mijn in het *Militair Geneeskundig Archief* (1894 Afl. 3) voorkomende mededeeling daarover te raadplegen. Ik vertrouw, dat hij dan over de betrouwbaarheid van de „kookproef en de „ring-reactie” met salpeterzuur een gunstiger oordeel zal verkrijgen.

Dr. ZERHUISEN.